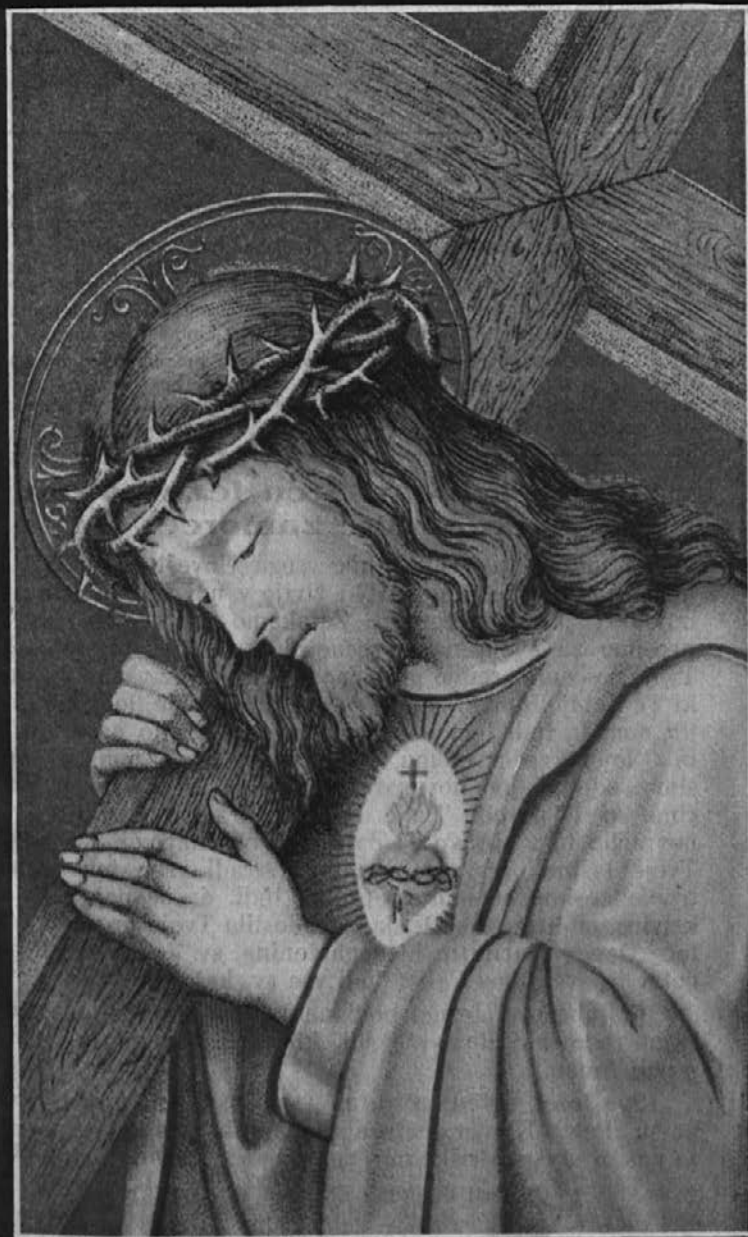

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

April 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. Sree Jezusovo, sprava za naše grehe. Udeležimo se vsi »Križarske vojske molitve za Afriko« in molimo za spreobrnjenje naših ubogih črnih poganskih bratov. Ta vojska molitve traja devet dni pred praznikom »Varstva sv. Jožefa«, t. j. od 29. aprila do 7. maja. Skupno z drugimi ali vsak zase molimo naslednjo lepo molitev v čast presv. Srcu Jezusovemu vsak dan te devetdnevne. V večnosti enkrat šele bomo videli, koliko duš ubogih zamorcev smo s tem rešili.

2. Križ, znamenje zmage nad satanom se mogočno dviga visoko na skali pred novo misijonsko postajo v Afriki. Spredaj dva misijonarja. Molimo, da bo skoraj po vsej Afriki zavladal Kralj ljubezni, naš božji Odrešenik in da bo zmaga nad satanom popolna.

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revii in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k Tebi, in Te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo Te za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodeli. Z željo navdani, da bi Tvojemu presvetemu Srcu zadostili, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi Tvoje božje veličastvo razžalili. Kot povračilo in v spravo Ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Sree, ki je radi vseh teh grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Materice Device Marije in njenega ženina, sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov kakor tudi vse sv. katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom! Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh čistilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in uboge afriške narode! Amen. 300 dni odpustka.

(Odobril šk. ord. v Ljubljani 17. 3. 1931.)

ster

Pred križem.

*Na križu visi,
za me trpi
neskončna, večna Ljubezen.
Da mene otel,
on nase je vzel
vso moje duše bolezen.*

*Iz ran in srca
iztekla mu vsa
presveta, predraga kri je.
Da se ne zgubim
in v vek pogubim,
naj kri me ta sveta umije.*

*O božji Sin,
za nas vse trpin,
nam vsem s križa roke širiš.
In vabiš vse
na svoje srce,
da vse nas na njem umiriš.*

»Dajte nam misijonskih prijateljev in mnogo molitve!«

Tako je nedavno pisal neki apostolski vikar iz zahodne Afrike. Istotako pišejo premnogi misijonarji v svojih poročilih. Tudi Afrika je v potrebi in zelo čuti svetovno krizo. Tudi v Afriki je brezposelnost kot grozna pošast, trgovina počiva, domači pridelki se težko oddajo; zato pa povsod slabe letine in lakota vsled obilne suše in kobilic. Misijonarji dobivajo zdaj mnogo manj podpore iz domovine in vendar bi jo več potrebovali ko poprej.

Zato pa za potrebne misijone tem več m o l i m o! Vsa zgodovina misijonov priča, kako molitev mnogo premore. Celo nasprotniki Cerkev strmijo nad dejstvom, da katoliški misijoni navzlic revščini več dosežejo in izpeljejo nego oni, čeprav imajo mnogo denarnih sredstev. Katoliški misijonarji se imajo za to zahvaliti božjemu blagoslovu, ki jim prihaja po molitvi.

Zato pa Klaverjeva družba zopet kliče na križarsko vojsko, k devetdnevnic v čast presv. Srcu Jezusovemu pred praznikom Varstva sv. Jožefa (od 29. aprila do 7. m a j a v k l j u č n o), da se Bog usmili ubogih afriških zamorcev, za pomoč misijonarjem v tej hudi stiski. V duhu združeni molimo lepo spravno molitev k Jezusovemu Srcu (ki jo najdete na platnicah) in ki jo pošljemo proti poštni odškodnini brezplačno vsakemu, ki se javi. Dobro delo je, da tudi drugim priporočamo to devetdnevnic. Tisoči rešenih zamorcev nam bodo nekoč za to hvaležni.

»Daj mi duš! dati mi jih moreš z žrtvami. Da, z žrtvami; vedno se moraš žrtvovati. Čutiti se moraš odtujeno svoji nalogi, ako nisi neprestana žrtev. Ta ogenj mora goreti neprenehoma v tvojem srcu. Brez dela se duše ne dajo rešiti... Da bi duše rešil, sem na križu umrl. Ne zahtevam velikih reči, ne, samo besedo, ki je ne spregovoriš, pogled, ki si ga odrečeš, misel, ki ti je všeč, pa jo zavrneš, skratka: vse, kar zahteva premagovanje. Združi te male reči z mojim neskončnim zasluženjem in dobile bodo veliko vrednost. O, ko bi ti razumela, kako so mi všeč duše, ki se na tihem žrtvujejo.«

Besede božjega Zveličarja sestri Benigni.

Jezus me gleda iz tabernaklja.

Evharistične iskre.

Sam sem tu... ves zatopljen v svoje skrbi... nekoliko otožen... in Jezus me gleda iz tabernaklja.

To jutro sem mu pri sv. obhajilu rekel, da hočem biti ves njegov. In On se mi je nasmehnil poln ljubezni. A zdaj so moje misli že daleč, daleč od Njega. In zakaj z njim tako postopam?

Ubogi Jezus! On zmirom misli name in jaz tako malo mislim Nanj! Od tabernaklja prihaja Njegov pogled do mene in mi prodira v sree. Razprostre se čez vso mojo dušo in sodi vsako misel, vsako željo, zamisli se v vsako moje dejanje, opazuje vse slabosti. Na koliko revščine zadene!

In vendar je Jezus tako dober, naprej me opazuje v nadi, da le naleti na misel, ki je obrnjena v Njega... vsaj eno misel... kako z malim je zadovoljen moj Jezus!

In še na to malenkost Ga pustim čakati ure in ure... morebiti ves dan... Največ mislim le na reči, ki se laskajo

mojemu samoljubju, ki mi slabijo duha, begajo srce, ki puste spuhtevati tisto malce blagovonja, ki mi je ostal od svetega obhajila... Morebiti mi ima povedati toliko sladkosti, a ko jaz mislim na vse drugo — On molči.

Pasijonisti v Afriki

Tudi sinovi sv. Pavla od Križa, ki se imenujejo pasijonisti, delujejo že tri leta kot misijonarji v Afriki. V naslednjem prinašamo ponižno prošnjo pasijonista p. Disma iz Kurio.

Oprostite, da se iz osrčja Afrike obračam na Vas in trkam na Vaše dobrotno srce in na Vašo veliko ljubezen, ki jo imate do afriških misijonov. Jaz bivam v središču Tanganjike med plemenom Wsandavi. To ljudstvo stanuje celotno v okrožju, ki ga je nedavno sveta kongregacija za širjenje vere odločila pasijonistom v duhovno oskrbo. Okrog mene je toliko poganov, ki so pa odkritosrčni, preprosti ljudje, ki nič bolj ne žele, da jih sprejemem v naročje sv. Cerkve. Zelo hrepene po krščanskih resnicah, zato se bom pobrigal po svojih močeh, da bo njih hrepenenje utešeno. Toda, skoro vsega mi manjka, da bi mogel izvršiti to svojo nalogo. Upam pa, da se bodo dobili v domovini prijatelji, ki mi bodo pomagali.

Danes se obračam do Vas za neko posebno stvar. Jaz mislim, ko bi imel aparat za skioptične slike, bi s tem mnogo dobrega storil. Pokazal bi jim vse slike iz svetega pisma in obenem razlagal, kar bi pagani veliko lažje in hitreje razumeli. Ali mi morete pomagati, da ga dobim? Vem, da dobivate nešteto prošenj, a vendarle upam, da se bodo dobrotniki Vaše družbe spomnili tudi mene. Želel bi prav preprost aparat, ker to ljudstvo še ni razvajeno in je šele na prvih začetkih kulture. Električne ali druge svetlobne energije tukaj ni, ampak se poslužujemo le petrolejk; zato se pri izbiri aparata, prosim, ozirajte na te razmere. Rad bi tudi, da priložite nekaj slik za aparat, vzetih zlasti iz Jezusovega življenja.

Prosim, ne zamerite mi moje prošnje. To pismo sem napisal edinole iz skrbi za čast božjo in zveličanje duš. Saj Vaša Klaverjeva družba za te namene vse žrtvuje.

Tudi misijonar?

Piše p. Ludovik, beli oče v Kondelandiji (Vzh. Afrika).

Oznanjevalec evangelija mora iti med ljudi, ako hoče izpreobračati; saj nima radio-oddajne postaje. In če bi jo imel, zamorci vendar nimajo radio-sprejemne postaje, da bi čuli njegovo besedo. Zato se mora posluževati orodja, ki mu ga je božja Previdnost položila v zibelko: to sta dve nogi in jezik. Zamorec pa svoje slušalke nosi tudi kar na glavi: ušesa.

Zato je razumljivo, da misijonar ne more govoriti vsem svojim ljudem naenkrat. Morebiti mi boš rekel, dragi čitatelj, da naj nastavim po raznih krajih učiteljev-domačinov, izmed katerih ima tudi vsak dve nogi in usta, in jezik domačinov še bolje govori in razume ko misijonar. Prav imaš. Misijonar na licu mesta to potrebo še posebno uvidi. Učitelji-domačini so misijonarjeve roke, s katerimi doseže mnogo duš, ki bi jih sicer ne. Toda, premalo takih pomočnikov imam. Potreboval bi jih vsaj 200. Mojih kristjanov je še premalo, da bi mogel izmed njih izbrati zadosti učiteljev.

Toda za učitelja vem, in kaj bi dal, da ga imam! Ta bi mi nadomestil 10, 20, ali celo 50 katehistov. In ko bi imel 2 ali celo 3 take!

Radovedni ste, kdo bi to bil. No, je pol zamorec, pol Evropec, pol bel, pol črn. O, torej mešanec! Ne! To je prvovrstna pasma! Naj vas predolgo ne mučim: to je katekizem v jeziku Konde ali pa Zgodbe sv. Pisma.

Lani sem v rokopisu napisal katekizem v jeziku Konde. Zdaj naj bi se knjiga natisnila. Nekaj misijonskih prijateljev je pripomoglo, da se bo knjiga natisnila. To bo torej tisti moj »učitelj«, od katerega se nadejam mnogo uspehov. Je črn na belem, je zamorec (po jeziku) in Evropec (po tisku) in je vendar celotna pasma. Kaj?!

Toda, kakor je Odrešenik po dva in dva svojih učencev pošiljal na pot, tako bi tudi jaz rad dal katekizmu še enega spremljevalca: Zgodbe sv. Pisma. Kakor je katekizem važen, vendar še več uspeha pričakujem od Zgodb. Zakaj? Zato, ker so tako zajemljive in privlačne vsled slik. Zamorec slike neizrečeno rad gleda. Jezusovo življenje in nauk potem vse drugače razume. Kadar pri katehiziranju pokažem kako sliko, oči otrok kar ožive. Vse zija: »Ah, ah!« Celo odrasli se zanimajo. Ako je slučajno tudi na drugi strani slika, paglavci to takoj izvohajo; pa to je treba odložiti do naslednje ure.

Kdor je že kedaj poučeval verouk, ve, kako potrebna so nazorna učila. Seve, kdor ima velike Herderjeve nazorne slike, ta je preskrbljen. Toda dobiš jih le v glavni postaji; zunanje postaje so brez njih. Zgodbe sv. Pisma bi bile tu lepo nadomestilo.

Pa še nekaj. Tu v Kondelandiji imajo protestantje mnogo ugodnejše pogoje ko mi, ker že desetletja tu prebivajo, in nam je ta kraj bil do pred kratkim še nedosto-

Učenci malega semenišča v Bondo. Vsi ti zamorčki bi radi postali misijonarji.

pen. Izdali so že nekaj knjig v domačem jeziku. Mi pa? Mi nimamo še čisto nič. In ker nimamo sami nič tiskanega, bero ljudje pač, kar jim v roke pride, to so protestantovske knjige. To je pa velika nevarnost za naše kristjane in tiste, ki se pripravljajo na sv. krst. Ljudje tu pa zelo radi bero. Često vidiš, kako dva ali trije skupaj sede in prebirajo knjigo. O, kako bi sv. vera pognala korenine v teh srcih, kot pomladi ob rahlem dežju požene rastlinje — ako bi mi imeli knjig v domačem narečju.

Po knjigah bi vplivali na ljudi, ki so sicer nam nedostopni, ki se nam n. pr. umikajo iz strahu, ali pa jih je sram, da bi prišli h krščanskemu nauku, a bi našo sveto vero le radi poznali. Mnogo predsodkov bi tem ljudem

izbili. Po drugi strani bi pa naši kristjani imeli knjigo, ki bi jim pomagala, da bi verskih resnic ne pozabili in znali, ako treba, verske resnice braniti nasproti napadom od protestantovske strani.

Torej: za vsebino bom že jaz poskrbel, le za tisk bi rad dobil podpornikov. Sam vendar ne morem spisati za vsakega posameznika izmed mojih zamorcev posebno knjigo in še s slikami povrh. Ko ima že v Evropi vsak katehet posebno knjigo v pomoč, potrebuje naš katehist tiste še toliko bolj, da ne pride v nevarnost, da bi napačno učil.

Za enkrat sprejmite moje prisrčne pozdrave iz Kondehandije.

V Natalu smo ustanovili samostan.

Škof Adalbert Fleischer, apostolski vikar v Mariannahillu, je poslal naši Klaverjevi družbi sledeče poročilo:

Ker vem, da se gorko zanimate za vsako misijonsko podjetje, se obračam zopet na Vas s prošnjo. Gre namreč za zidavo samostana za brate domačine, prav za prav za duhovnike redovnike, ker je naša kongregacija namenjena vzgoji obojih. To kongregacijo sem vpeljal decembra 1923. kot samostojno škofijsko kongregacijo s privoljenjem cerkvene oblasti iz Rima. Kongregacija se imenuje »Družina sv. Jožefa«. Ima svojo konstitucijo in pravila III. reda svetega Frančiška asiškega. Kongregacija se že 12 let lepo in stalno razvija. Danes šteje 11 profesov (7 od teh se uči teologije in filozofije), 6 bratov novincev, 14 aspirantov, oz. postulantov (4 od teh se uče na latinski šoli). Med brati sta dva kmetovalca, eden kolar, eden mizar. Med novinci so trije kateheti, dva zidarja, en čevljar.

Za naša poslopja, ki so zelo revna in majhna, smo imeli dosedaj na razpolago 100 oralov zemlje, ki jo je misijonu podaril neki katoliški Irec. Ker je pa ozemlje zelo ozko in strmo, ni mogoče tu postaviti kakega obširnega poslopja. Zato je ta blagi Irec, ker hoče biti ustanovitelj samostana v smislu srednjeveških pojmov, podaril še 400 oralov najlepše zemlje poleg prejšnje, da bi se na tem prostoru sezidal samostan, preprost, a dosti velik, kjer bi se vpeljalo samostansko življenje v smislu cerkvenih pravil v dušno korist vernikov.

Zdaj smo v božjem imenu začeli kopati temelje in pripravljati material. Tudi mnogo opeke imamo že priprav-

ljene. Dobri mož iz Irske pa ne more denarno podpreti vsega podjetja, ker ni tako bogat. Pa mi je prišla misel, da bi se potom Klaverjeve družbe morebiti našli dobri ljudje, ki bi pomagali, da se samostan zgradi. Ko sem nekoč iskal človeka, ki bi omogočil zgraditev samostana za sestre domačinke, sem že bil naletel na tako plemenito osebo. To je bila predsednica misijonske ženske zveze v Ameriki, ki je pa, žal, kmalu na to umrla. Takrat se je vozila iz Rima. Jaz sem se srečal z njo na ladji in ji pripovedoval o novih zgradbah za sestre domačinke in se je ona sama od sebe ponudila, da bo zgradila materno hišo za tako kongregacijo. Ta hiša je zdaj dodelana. Toda, jaz mislim, da je zidava samostana še nujnejša. — Tako nam je tudi Bog pomagal, ko smo morali pred nekaj leti zidati naš seminar za domače duhovnike. Zato zaupam na Boga, da bo nam tudi v tej zadevi pomagal, in sicer po Vaši družbi. Prepričan sem, da bo napredek te afriške kongregacije, ki je ločena od evropskih, v vikarijatu in izven njegovih mej vir misijonskega blagoslova za sedanje in prihodnje generacije tukajšnjih krajev.

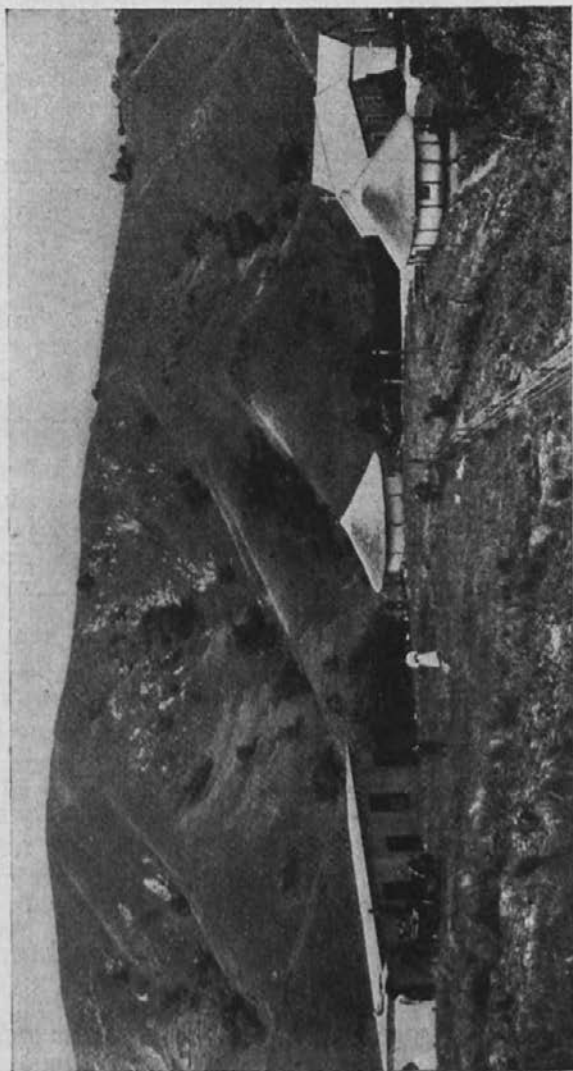
Izredna milost.

Piše s. Ksaverija Jozefa, misijon Keimoes, J. Afrika.

Res, naš prečastiti gospod škof Simon, apostolski vikar v Oranje (umrl 21. nov. 1932) nas je zapustil, ali bolje: naše oči ga več ne vidijo. Čutimo ga pa čisto blizu in občutimo njegovo blagodejno delovanje. Ta vtis pa ni le domišljija; zakaj vsi, ki so tukaj, to čutijo. Vsi smo prepričani, da se bodo po njem še čudeži godili.

Včeraj nam je neka žena zamorka pripovedovala zajemljiv slučaj. Ona je mati štirih otrok, ki hodijo k nam v šolo, dobra kristjana, zelo trdne vere. Takole je pripovedovala: »Sestre, ali ste že kdaj videle čudež? Glejte, z menoj se je čudež dogodil. Bilo je v noči od petka do sobote pred božičem. Odkar je gospod škof umrl, vsak dan grem na njegov grob in prosim, naj bi nam poslal dežja, ker vodnjak na našem vrtu se je skoro docela posušil; le par gredic sem mogla še vsak dan zaliti. V petek zvečer sem šla spat, a zaspati nisem mogla. Dobro sem videla, kako je šel preko mene oblak, ali pa je bil to tak zastor, jaz pa sem mislila, da sem na vrtu. Naš prečastiti škof je sedel v svoji škofovski obleki ob vodnjaku in mi

smehljaje se namignil, naj grem blizu. Šla sem in videla, da je tudi ljuba Mamka božja bila tam, ki mi je rekla: »Ako hočeš vode, izkoplji duplino v ta zid.« Pokazala mi

Prvi samostan črnih bratov.

je s prstom neko mesto na zidu. Prosila sem jo, naj mi še bolj natančno pokaže, kje. In je s prstom potegnila navpično črto po zidu. Potem je pa izginila. Drugo jutro navse-

zgodaj sem šla na vrt, poklicala sem moža in ga prosila, naj na dotičnem kraju izkoplje vdolbino. Nisem mu povedala zakaj. Komaj je parkrat udaril s krampom, pa je pritekla voda v toliki množini, da je bil vodnjak v par urah napolnjen. Od tedaj je vsako jutro do vrha poln, čeprav podnevi mnogo zalivam.«

Preden je njen mož začel kopati, je parkrat pogledal ženo in mislil, da se ji meša. Ko je pa potem videl vodo, ji je ves ginjen rekel: »Tvoja molitev več zaleže nego moja. Tudi jaz bom skušal tako moliti ko ti.« Ženi moramo verjeti, ker nikdar ne laže. Sicer pa dejstvo samo govori: Vode je vedno dosti, žena je prepričana, da se ima za to zahvaliti pokojnemu gospodu škofu. Jaz se temu ne čudim, kajti pokojni gospod je to ženo zelo cenil.

Sestra Ksaverija Jozefa.

Zaupam v usmiljenje in ljubezen.

Oprostite, da se v važni zadevi obračam na Vas. Že ponovno so prišli ljudje iz kraja, ki je 34 km oddaljen od tu in me prosili in rotili, naj ustanovim pri njih novo šolo. Zadevo sem že večkrat priporočil svojemu apostolskemu vikarju, ki mi pa vedno odgovarja: »Nemogoče, dokler nimate motornega kolesa.«

Kako to žalosti misijonarja, ko vidi, da je motorno kolo pogoj in sredstvo za reševanje duš, a si ga ne more nabaviti, ker nima denarja. In tako gleda in vidi, kako se pogubljuje duše, ki jih je Jezus odkupil z dragoceno krvjo.

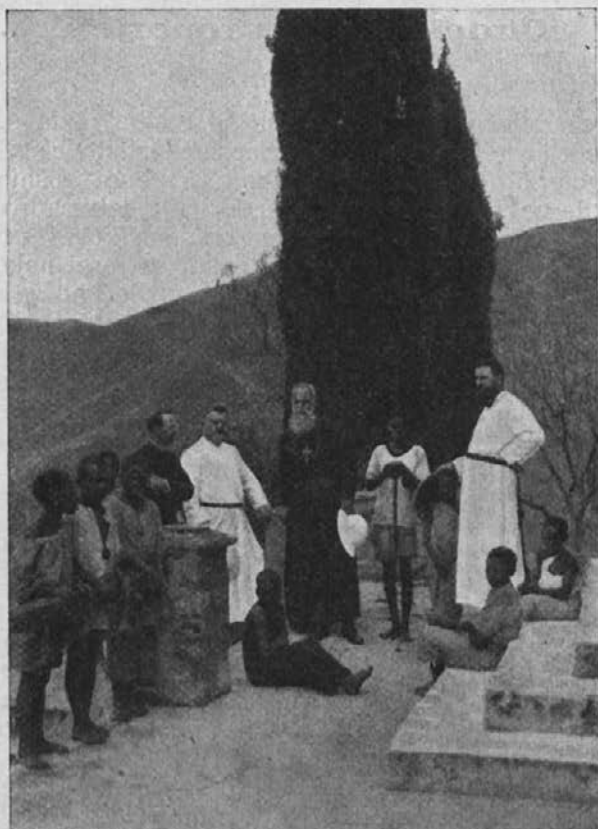
V takem žalostnem položaju se sedaj jaz nahajam. Vsak dan sem bolj žalosten vsled tega. Zaupam pa na usmiljenje in ljubezen dobrih duš in upam, da bom mogel kmalu otvoriti dotično šolo.

P. Faustin, misijonar Consolate.

Kam greš?

»Kam greš, Gospod?« ... Tako je vprašal nekoč sveti Peter božjega Učenika pred mestnimi vrati Rima.

Izobražene gospodične, ki stojite pred volitvijo stanu, neodločne, kam bi se obrnile. — Danes stavi tudi na vas Jezus tole vprašanje: »Quo vadis?« Kam greš, moja draga duša?

Misijski škof obišče svoje misijonarje in zamorčke.

Izvoljene duše, ali ne bi hotele dati danes ljubečega in plemenitega odgovora, kot ga je dal nekoč Gospod svojemu učencu: »Grem, da se pustim še enkrat križati za svoje brate!«

Odgovorite tudi ve z vso plemenitostjo svojega srca: »Grem, o Gospod, da posvetim svoje moči, svoje talente, ki si mi jih dal, Tvoji službi. Grem, da z molitvijo, žrtvicami, ponižnim in vztrajnim delom rešujem duše za te; duše, ki so ti bile tako drage, da si preлил zanje svojo srčno kri.

Kako se to zgodi, te bo poučila knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Stane 4.50 Din in se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Prošnje za sprejem je treba poslati vrhovni voditeljici Družbe v Rimu.

Otroci glavarja roparjev.

(Dalje.)

Brez dolgega premišljevanja se Sadija poda s svojo sestrico k javnemu mlinu, kamor so žene iz okolice zahajale mlet svoje žito za vsakdanjo rabo. Na njeno prošnjo so ji rade dale nekoliko pesti ječmena, ki ga je deklica hvaležno sprejela. A kaj naj počne s tem zrnjem, ko še sama ni dovolj močna, da bi ga zmlela. Ponudi ga torej nekaterim ženam, ki so prišle z moko iz mlina, proseč jih za moko. Ustregle so ji; da, ena izmed njih ji celo obljubi, da ji speče iz nje kolač. Kako je bila deklica tega vesela. Pazljivo je opazovala početje dobre žene, češ, da bo to delo prihodnjič sama opravila. S kolikim veseljem sta ubogi, zapuščeni siroti užili to svoje prvo kosilo, se ne da popisati. Ko sta se okrepcali, nadaljujeta svojo pot. Kmalu ju zaloti noč. Mala Hadjila, vsa utrujena, se je oklepala svoje starejše sestre, in Sadija, zavedajoč se svoje materinske dolžnosti, poišče primerno prenočišče. Ker ne najde nobenega javetja, se vrneta zopet nazaj v mlin, ležeta v nekem skednju na slamo in kmalu trdno zaspata. Drugi dan sta ravnali prav tako kot prejšnji in tako naprej. Mali potepinki sta si sedaj tu, sedaj tam, priberačili svoj skromni živež. Saj kako malo pač rabijo taki otroci za svoje življenje!

Tako sta minuli dve leti. Mali siroti sta se kljub pomanjkanju krepko razvijali.

V svoji kratki, raztrgani obleki sta nudili žalosten prizor. Nekoč prideta v mlin, ki se je nahajal blizu sirotišnice belih sester. Zapazi ju neka gojenka, hiti k njima in ju vprašuje o tem in onem. Ganjena radi njune revščine, jima pripoveduje o svoji sreči, ki jo uživa v hiši dobrih sester, in kako te skrbe za vse njene potrebščine, za obleko in hrano, kako ljubeznivo ravnajo z otroki, ki se tam veselo zabavajo s petjem in igro in koliko lepih reči se ondi lahko nauče. »In tudi ve,« konča deklica svoje pripovedovanje, »boste našli ondi zavetje.«

Veselo prime Sadija deklico za roko ter se poda z Hadjilo k belim sestram, ki ju prijazno sprejmejo. V začetku sta se sicer nekoliko bale, ker še nikdar v življenju nista videle redovnic; morda sta tudi v srcu premišljevale, kaj neki nameravajo z njima te bele, tuje žene. Hadjila, že od narave bolj zaupljiva, prva premaga boječnost in voljno uboga misijonsko sestro, ki ju povabi, udeležiti se z drugimi otroki kosila. Sadija niti za trenutek ni izpustila roke svoje sestre in motreč vse s svojimi velikimi očmi, je na

vsa ljubezniva vprašanja le kratko odgovarjala. Očividno si nikakor ni znala razlagati prijaznosti teh tujih žen. Res sta živeli s sestro zadnja leta le od milosrčnosti drugih ljudi, a nikdo ni še doslej tako prisrčno občeval z njima. In kolika ljubezen je sevala iz oči teh belih sester! Vse to se ji je zdelo tako nenavadno. Ne skriva se li za tem za nju nevarnost? Nehote potegne Sadija sestrico k sebi, kajti ljubila jo je iz srca. Zvečer sta dobili svojo slamnico in odejo in kmalu sta od utrujenosti in razburjenosti popolnoma onemogli, sladko in trdno zaspali. Ko drugo jutro okrepcani vstaneta, ju prednica sirotišnice pozdravi s prijaznim smehljajem; in ko nato dobita obe lepo, rdečo, čisto novo obleko, se razpršijo vsi pomisleki ponosne Sadije in tako sta bili naši deklici sprejeti v sirotišnico.

Sedaj sta mali izgnanki bili rešeni vse bede. Toda tu niso skrbeli samo za njune telesne potrebščine, temveč tudi za njuni duši. In polagoma si je milost božja pridobila tudi ta mala, podivjana srca. Zlasti Sadija se je imela s strastnim značajem, nagnjenjem k neodvisnosti in nasprotovanju veliko boriti. Ustavljala se je pogosto opominom in svarilom svojih učiteljic. Nekoč bi skoro iz ponosa rajši žrtvovala svoje sedanje srečno življenje, kot pa se za prejetjo dobroto zahvalila, kakor je sestra zahtevala. Ker redovnica ni odnehala od svoje zahteve, Sadija pa vztrajala pri svoji trmi in kazala v vsem svojem vedenju, da se ne ukloni, prosi Hadjila iskreno svojo sestro, naj vendar z njo skupaj izgovori zahtevano besedico »hvala«. Toda zaman! Za vse prejete dobrote v svoji trmi ne more spraviti z jezika male besedice »hvala«, znak hvaležnosti. Sestra jo spomni njenega prejšnjega bednega življenja in obenem postrežljivosti in ljubezni misijonskih sester, ki so ubogima zapuščenima sirotama ponudile novi dom. Vendar pristavi, da Sadija ne bo smela ostati dalje pri njih, ako ne odloži svoje trme, ker bi njen zgled slabo vplival na druge otroke. Naj le torej zopet obleče svoje cunje in zapusti sirotišnico, ako se noče ukloniti. Sadija pri teh besedah obledi; toda njena svojeglavost ji ne pusti odnehati. Že je odpela pas svoje obleke, kar pade Hadjila, tresoč se od razburjenosti, na kolena pred svojo sestro in jo zaroti, naj je vendar ne zapusti. »Ali me nisi ljubila doslej kot mati?« vzklikne jokaje, »in sedaj me hočeš zapustiti?« In k redovnici obrnjena, prosi iz dna srca: »Hvala sestra in odpusti Sadiji!« Globoka žalost male Hadjile je ganila srce Sadijino in premagala njeno trmoglavost. Z naglo kretnjo se obrne, poklekne zraven svoje male sestre, ponavljajoč besede: »Hva-

la! Odpuščenje!« Od te ure je Sadija postala drugačna. In če je ona prej skrbela za telesni blagor svoje mlajše sestričice, ji je ista sedaj pomagala pri vaji raznih čednosti. In če je starejša mlajšo nadkriljevala v učenju, ji je le-ta bila zopet zgled v posnemanju in izpolnjevanju hišnih pravil. Tako sta si pomagali in se podpirali v medsebojni sestriški ljubezni.

Sedaj sta že obe prejeli sv. krst in postali odlični kristjanki. Kdor ju vidi, pač ne sluti, iz kake rodbine izhajata. Kajti milost božja ju je popolnoma predruočila.

Opomba uredništva. Kdor daruje miloščino 100 Din kot **bo tr i n s k i d a r**, postane boter ali botra črnemu otroku, kateremu sme sam določiti ime. — Za posinovljenje takega otroka iz daljave, zadostuje letni znesek 1200 Din. S tem darom je misijonarjem in misijonskim sestram mogoče sprejeti in krščansko vzgojiti take uboge, zapuščene otroke, kakor smo brali v zgoraj omenjeni povesti. Samoumevno je to veliko delo krščanskega usmiljenja. Marsikateri starši, katerim ljubi Bog ni dal otrok ali jih jim je vzel, morejo na ta način svojo dolžnost kot starši vršiti na ubogih, zapuščenih poganskih otrocih ter jim tako pomagati k časni in večni sreči. Kdor želi ubogemu sužnju pridobiti prostost, pošlji miloščino 200 Din kot znesek za odkup sužnjev. Naslov: Družba sv. P. Klaverja v Ljubljani.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske

V neki zelo težki zadevi smo se zaupno obrnili na božjo služabnico Marijo Terezijo Ledóchowsko. Čim manj je kazalo, da se bo po sreči izšlo, tem bolj vneto smo jo prosili pomoči in smo obljubili, da bomo objavili zadevo, ako bomo uslišani. Ko je bilo že tako rekoč vse izgubljeno, smo po Mariji Tereziji klicali na pomoč še Mater božjo dobrega sveta in sv. Jožefa, ki ju je v življenju sama zelo častila. Začeli smo devetdnevnicu. Vsak dan nam je prinesel novo izboljšanje in zadeva se je začela obračati na dobro. Po božji služabnici Mariji Tereziji se zahvaljujemo s tem Materi božji dobrega sveta in sv. Jožefu. Njej samj bodi zahvala za njeno mogočno materinsko pomoč.

Marija Falkenhayn.

Vaši ustanoviteljici se moram zahvaliti prav iz srca za nenadno ozdravljenje v težki bolezni, ki mi je vzela ves zaslužek. Danes sem popolnoma zdrava.

P. H.

Javno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je pozdravila noge.

H. Št. Dol. Logatec.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in se ji še nadalje priporočam.

J. K. Godošič.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja mojemu možu in se ji še nadalje priporočam v neki važni zadevi.

J. B. Trbovlje.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

Z. Č. Kranj.

V potrebi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana.

M. L. Sv. Peter v Sav. dolini

Javno se zahvalim služabnici božji za prejete milosti in dobrote. Zahvala je bila obljubljena.

J. K. Vojnik pri Celju.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dosego neke velike milosti.

Notranja članica družbe.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji, ker mi je pomagala v neki zadevi.

M. M. Stari trg pri Kolpi.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.

M. Vreček.

V neki zelo važni in zamotani zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in mi je pomagala. Pomoč je bila kar očitvidna. Tisočkrat se ji zahvalim.

M. Sch. Ljubljana.

V boleznih sem se priporočil Mariji Tereziji in sem bil uslišan. Za dobljeno zdravje se služabnici božji prisrčno zahvalim.

P. S. Prevalje.

Zahvalim se služabnici božji za zboljšanje zdravja.

I. V. Bled.

Bog je hotel, da sem tudi jaz spoznal služabnico božjo Marijo Terezijo Ledóchowsko. Bral sem, kako se priporočajo tej služabnici božji in so uslišani. Tako sem bil tudi jaz uslišan. V zahvalo naročam dva izvoda »Odmev iz Afrike«.

A. G. Oplotnica.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki zelo važni zadevi.

M. K. Koželj.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za neko veliko milost.

J. B. Dolnja Lendava.

V neki važni zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim ter se ji še nadalje priporočam.

A. P. Žiče.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

J. C. Tržič.

Že četrtrič mi veleva dolžnost, da se tisočkrat zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ponovno večkratno uslišanje in za takojšnjo pomoč v težki bolezni. Moj dve in pol leta stari sinko je bil tako hudo bolan, da zdravniki niso dali upanja na ozdravljenje. V devetdnevnicah smo se skupno z zaupanjem obrnili do služabnice božje Marije Terezije. Hvala Bogu in njej, prošnja je bila uslišana. Tudi v neki drugi zelo mučni sodnijski zadevi nam je Marija Terezija pomagala. V znak hvaležnosti do služabnice božje pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime Jožef. Vsem brez razlike pa priporočam, da se v vseh potrebah in stiskah zaupno obrnejo k »mamici zamorčkov«.

A. S. Rožna dolina, Vič.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. G. Črnomelj.

Ze teden dni so me hudo bolele oči tako, da nisem nič videla. Nekega večera sem se z zaupanjem obrnila na služabnico božjo Marijo Terezijo in jo prosila, naj mi pomaga. Obljubila sem javno zahvaliti v Odmevu, če bom uslišana. Res, drugo jutro nisem čutila nobenih bolečin več in sem popolnoma videla. Iskreno se zahvalim svoji nebeški zdravnici.

M. D. Ljubljana.

V stiski sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bil uslišan. Pristrčno se ji zahvalim.

J. B. Črnomelj.

Iskreno se zahvalim služabnici božji za uslišanje v neki zadevi.

Ivan S. Dobje.

Priporočila sem se služabnici božji Mariji Tereziji in me je uslišala. Pristrčno se ji zahvalim.

Marija J.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da sem takoj ob pričetku devetdnevne srečno preстал operacijo. Priporočam ji še nadalje vse svoje družinske zadeve.

J. Z. Boh. Bistrica.

Pristrčna zahvala Mariji Tereziji za dobljeno milost in pomoč.

Marija B.

Zahvaljujem se pokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchow-
ski za izkazano pomoč v živinski bolezni in tudi v drugih zadevah. Priporočam se ji še nadalje.

F. J. Lozice.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:
K. K. Čeče za ljubo zdravje. — I. F. Predolje. — A. O. Čadram v neki važni zadevi. — F. K. za zdravje. — Z. S. Tinska gora v neki važni zadevi. — G. E. Ljubljana za zdravje v teški bolezni. — A. F. Celje za spreobrnjenje neke osebe. — Š. J. v neki važni sodnijski zadevi. — A. P. Ptuj v neki važni zadevi. — F. K. Maribor za zdravje. — N. N. Ljubno za ljubo zdravje in božji blagoslov. — F. V. Duplek v neki važni sodnijski zadevi. — J. Z. za ljubo zdravje. — P. V. Celje v neki zelo važni zadevi. — I. T. Ptujška gora v neki zadevi. — I. V. Radovljica v neki zadevi. — F. C. za ljubo zdravje in dobro službo. N. N. Julijska Benečija za srečen izid v neki važni zapuščinski zadevi, obljublja dar, če bo uslišana.

Priporočamo naslednje lepe in poučne knjige:

Dr. Jere: **Spoved malih grehov.** Cena Din 20.—. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni.

Dr. Pogačnik: **Veliki teden.** Vsebuje vse obrede katoliške Cerkve v velikem tednu. Naroča se pri Mohorjevi družbi. Cena za ude Din 20.

Popolni odpustek

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja, pod navadnimi pogoji:

3. aprila, za praznik sv. Benedikta »Zamorca«.

26. aprila, za praznik Marije Matere Dobrega sveta.

29. aprila, ustavni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Ponatis člankov iz „Odmva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonarskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Za vse

naše dobrotnike in naročnike se vsaki dan mnogo moli ter se prosi zanje božjega varstva in blagoslova! Božje Srce Jezusovo naj tisočero povrne vsak dar!

500 svetih maš vsako leto

opravijo afriški škofje in misijonarji za vse naročnike »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčeka« in za vse ljube dobrotnike ubogih afriških misijonov. Ta nebeški blagoslov se razliva tudi nad vse naše drage. Hvaležna družba sv. Petra Klaverja

Dajmo zamorčkom katekizmov.

Zelo prosijo afriški misijonarji za katekizme, da bi se mogli ubogi zamorčki učiti veronauka in biti krščeni. Pa zamorčki ne znajo slovensko in zato je treba, da je katekizem v zamorskem jeziku. En tak katekizem stane Din 25.— Kdo bi bil tako dober in podaril zamorčku tak katekizem? — Treba samo, da pošljesh zgoraj omenjeno vsoto. Vse drugo bo poskrbela Družba sv. Petra Klaverja.

Za najp. afriške misijone: Damska zbirka »Jožefišče« 100 Din.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, sv. Bernardki, sv. J. Bosku, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski in Marjeti S.: G. F. E. Gornji grad; G. Ž. Gradišče za dobljeno zdravje; I. J. za dobljeno pomoč v težki zadevi; I. Š. Smartno za dobljeno pomoč v nujni zadevi; A. K. Podboč za uslišano prošnjo; M. Novak za prejete dobrote in za zdravje pri živini; K. A. Starše za večkratno uslišanje; N. N. Domžale za prejeto milost; Mar. K. za zdravje in dušni mir; S. H. Obrež za prejeto milost; M. K. Loka za zdravje in srečno prestano operacijo; N. N. Dev. M. Polje za prejeto milost.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Valentinu, sv. Mali Tereziki, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski in drugim patronom: Z. T. Sv. Marko za zdravje; G. Ž. Gradišče v neki važni zadevi; N. N. za pomoč v neozdravljivi bolezni; I. G. Bled v neki važni zadevi; P. L. Središče v važni zadevi; A. Š. v težki bolezni in mučni zadevi; V. I. Duplek v družinski zadevi; R. V. Prevalje v važnih zadevah; N. N. za zdravje v družini; N. N. za zdravje in v neki važni zadevi; služkinja v tujini v dušnih in telesnih zadevah in za uslišanje važne prošnje; T. K. Laško v važni zadevi; K. B. Laško v neki težki zadevi; N. N. za zdravje; S. K. Ptuj za dušno in telesno zdravje; M. Ž. Sv. Duh za zdravje in v raznih zadevah; M. Č. Lj. v večjih zadevah in za zdravje.

Spomin na umrle.

† Preč. o. Kolomb in preč. o. Kauffer, oba misijonarja v Afriki iz kongregacije očetov sv. Duha. — Preč. g. Martin Agrež, dekan. — Cecilija Glinšek, Celje. — Ana Wornig, Koroško. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

